

ЕДИН РИТУАЛ В НОВОГОДИШНАТА НОЩ

Много древни култури вярват, че магията на новогодишната нощ може да изчисти нещо, което не искате да вземете със себе си от старата в новата година. Ако се страхувате или съжалявате, ако страдате или ви измъчват болезнени спомени, ако сте били болни или имате лоши навици, това е времето, когато можете да оставите миналото зад себе си и да пристъпите необременени в бъдещето.

Първо запалете огън. Сетне вземете лист хартия и напишете списък, използвайте рисунка или друг символ, за да опишете нещата, от които искате да се отървете, и в полунощ, точно когато удари дванайсет, го хвърлете в пламъците.

Докато гори, ще се разлетят искри. Пожелайте си нещо. Искрите ще го поемат и ще го изпратят във вселената, за да бъде разпръснато от вятъра в новата година...

Скъпо дневниче,

Себ и аз скъсахме.

Добре де, това не е истината. Всъщност той скъса с мен. Каза, че ме обича, но не е влюбен, че било по-добре да се разделим, че се надявал да останем приятели. Но ти знаеш кое е най-лошото, нали? Това бяха думите, че не вижда бъдеще с мен. Те направо разбиха сърцето ми.

Сега не съм сигурна какво да пиша. Да пиша ли, че все още се чувствам онемяла? Вцепенена? Че са минали само няколко часа, а все още не мога да повярвам? Знаем, шокът скоро ще отmine, като упойката при зъболекар, и ще ме връхлети болката, от която се страхувам.

Или да пиша, че за всичко съм виновна аз. Грешката е моя. Имаше толкова много неща, които бих искала да направя различно. Толкова много съжаления. Толкова много „ако“. Вече е твърде късно. Никога няма да обичам някой друг така, както обичах Себ, а сега го изгубих.

Той вече ми липсва.

4.

– Бълхарник, къщи съм!

Има едно хубаво нещо на Нова година – всички са толкова заети да празнуват, че градът е празен и няма никакво движение, така че се прибрах за нула време, затръшнах вратата зад себе си и изух обувките си с облекчение.

Господи, колко е хубаво да си у дома! Влизам направо в кухнята и все още обута с клина, слагам чайника. Тук цари невъобразим хаос, но е ред на Фиона да мие чинии и да чисти. Нямаме мляко, разбира се, но осъзнавам това, едва когато отворям хладилника и виждам празната бутилка

Казвам празна, обаче в нея има съвсем мъничко, оставено от милостивата Фиона, която винаги прави така, за да не бъде обвинена, че го е изпила до капка.

– Стига де, виж, има още малко – оправдава се тя, когато я обвиня, говорейки за няколкото капки на дъното.

Хвърлям бутилката за рециклиране и търся нещо в бюфета, за което не е необходимо мляко. Има цяла купчина билкови чайове, но те не са за пиене, а за показване. Фиона ги

вади, когато има гости и прави малка виртуозна демонстрация с тях, с ароматизираните свещи и специалните сладка, които получи заедно с кошницата – подарък от „Fortnum&Mason“ преди четири години за Коледа. Веднъж почти щях да отворя едно по погрешка, когато сладкото от ягоди свърши.

Никога няма да забравя този случай. Тя буквално прелетя през кухнята със своето копринено кимоно като героиня от филма „Тигър и Дракон“ и с вой измъкна мармалада с коняк и бъз от ръцете ми, точно преди да бръкна с ножа под капачката. Не се преструвам, наистина се уплаших.

О, я чакай, какво е това? Зад настойката от коприва и репей забелязвам една бутилка, която ми прилича на...

Моята текила за спешни случаи.

Оглеждам я триумфално. Бях забравила за нея. Сър Ричард ми я подари миналата година на рождения ми ден и аз я сложих в бюфета някъде по-отзад. Не че не пия текила, но обикновено, когато съм вкъщи и ми се допие нещо, с Фиона си разделяме бутилка вино, а не си правим коктейли на кухненския плот.

Гледам бутилката.

Казах „Обикновено, когато съм си вкъщи“. Но тази вечер е различна! Нищо не е обикновено. Нова година е! Сърцето ми е разбито. Аз съм сама. И съм облечена в сексапилен костюм на котка.

Майната му на билковия чай. Трябва ми нещо по-силно.

Добре, за да бъде както си му е редът, ми трябват сол и лимон. Това поне го знам. Поглеждам жалкото подобие на фруктиера. След като Фиона пише статии за здраве и красота, човек би очаквал къщата да е пълна с екзотични плодове. Вместо това във фруктиерата има само два почернели банана и две зелени ябълки, които са толкова спаружени, че може да бъдат изложени в Британския музей в помещението с мумиите. И освен това не мога да намеря солта. Нито чиста чаша.

О, карай да върви. Няма значение. Вземам голямата си чаша от поставката за чаши, на която пише „Запази спокойствие и продължавай!“ и си сипвам едно малко. Всъщност количеството по-скоро е колкото четири малки, осъзнавам, докато гледам текилата, преди да я погълна на един дъх. Оставям чашата на плота и трепвам. Течността е като огън – изгаря всичко, откъдето мине по пътя до стомаха ми. Боже! Хората казват, че била силна. Това направо може да взриви главата ти! Още няколко такива глътки и така ще се отрежа, че няма да знам кой ден сме.

Идеално.

Сипвам си още една голяма чаша, почти пълна, и отивам в спалнята си. Тази стая е била дневна, но тъй като апартаментът е само с една спалня, Фиона я превърна във втора, когато се преместих тук. Коего напълно ни устройва, тъй като кухнята е от онези големи кухни, в които можем да се храним. Така че си имам свой малък портативен телевизор, който гледам, докато лежа в леглото, плюс оригинална викторианска камина, която (представете си!), работи.

Всъщност мисля, че ще взема да я запаля. Живият огън винаги ме ободрява и вдига настроението ми. Слагам няколко цепеници, смачквам няколко стари вестника, както ме е учил дядо, когато бях малко момиченце, и за нула време имам истински огън. Решавам да запаля свещ, но тази с любимия ми аромат е почти изгоряла.

По дяволите. Хвърлям я в кофата за боклук и през ума ми минава една еретична мисъл, но моментално я прогонвам. Не, не бива. Фиона ще ме убие.

Тя никога няма да разбере – нашепва ми един пиянски, бунтарски глас в главата. – Можеш да я върнеш преди да се прибере. Ще я вземеш само за малко назаем.

Ако съм в нормално състояние, никога не би ми минала подобна богохулна идея. Да взема назаем „Диптик“-ът, както Фиона нарича свещта, е все едно да взема назаем кралската корона. С други думи, не бива да го правя. Свещта е предназначена да стои

върху малката ъглова масичка в коридора, до една саксия с бяла орхидея и бележника й „Смитсън“ с адреси и телефони, който й подари някакъв рекламен агент.

Но аз не съм в нормално състояние. Нито съм разумна. Вече съм на чаша шампанско и две големи текили и в момента идеята ми изглежда страхотна. Както и да изям цялата кутия с кейк, за която неочаквано се сещам. Отивам щастливо в кухнята и се завръщам с контрабандните стоки. Дъвча кейк и запалвам скъпоценната свещ. Това е. Идеално.

Вдъхвам скъпия аромат на смокиня и се връщам при камината. Пламъците танцуват, свещта гори, а аз чувствам как ме обзема жарава. Всичко изглежда така прекрасно. Така уютно. *Романтично.*

Как бих искала Себ да е тук.

Бум. Ето че отново ме удари. За няколко мига бях забравила за него, а сега се върна отново и ме остави почти без дъх. Чувствам, че очите ми започват да пàрят, бързо опитвам да се разсея, грабвам дистанционното и включвам телевизора. Няма да плача, казвам си твърдо. *Няма да плача!*

Насилвам се да гледам телевизия. Обичайните новогодишни глупости: една репортерка край Лондонското око трепери в сребрилата си рокля и се опитва да изглежда весела... *щрак...* стар черно-бял филм... *щрак...* друга репортерка, този път от другата страна на Атлантика:

– *...Макар че има още няколко часа, докато кълбото падне¹, тук, в Ню Йорк вече сме се събрали...*

Присядам на края на леглото си и гледам как камерата обикаля из Тайм Скуеър, където тълпите се поздравяват лудешки, докато се фокусира върху лицата на една усмихната двойка.

– *...ето ни с Тифани и Брандън, които тази вечер се ожениха на живо на Тайм Скуеър!*

О, не! А ние не се оженихме! Сменям бързо канала. Отново съм при репортерката, чийто задник зъзне при Лондонското око.

– *И така аз съм с Ендрю Котър, лектор в „Културни изследвания“, за да говорим за различните новогодишни традиции и ритуали, които се практикуват на Земята.*

Камерата се обръща към Ендрю – дребен плешив мъж с блестяща глава и шръкнали уши, приличащи на антени. Предполагам, че са част от карнавалния му костюм. Поне така се надявам.

– *Кажете ми, Ендрю, как празнуват в различните краища на света?*

– *Добре, Кери – започва весело той. – В Дания хвърлят и чупят чинии по вратите на хората, а във Венесуела всички обличат жълто бельо за късмет и успех...*

– *Жълто бельо!* – смее се репортерката. – *Вие с такова ли сте тази вечер, Ендрю?*

– *Всъщност да, Кери – намига той. – А вие?*

– *Няма да ви кажа!* – отвърща с престорено възмущение тя и двамата се заливат от смях, докато се сетят, че всъщност са на живо. Тя кашля. – *А тук, в Англия, ние се маскираме с карнавални дрехи! Хайде да видим някои от най-интересните костюми тази вечер...*

Докато пред камерата дефилира върволица от хора със смахнати костюми, аз изпивам още една текила.

Карнавални дрехи.

Не е кой знае колко интересно! Да носиш жълто бельо и да чупиш чинии във вратите на съседите звучи по-смешно и забавно, отколкото да облечеш черен клин от ликра и да си закачиш две пухени ушички. Свалям моите и ги хвърлям на масата. Наистина много секси котенце. Честно казано сигурно съм приличала повече на дърта проскубана котка. Като говоря за котка, къде е Флий?

¹ Огромно кълбо, което по традиция пада от сградата на Тайм Скуеър в Ню Йорк точно в полунощ и известява идването на Новата година. – *Б. пр.*

Неочаквано чувам силен шум отвън и като поглеждам през прозореца виждам експлозия от цветни светлини. Разбира се. Фойерверки. Флий сигурно се е скрил някъде. Той не обича фойерверки – направо се ужасява от тях.

Каня се да го потърся, когато чувам тихичко мяукане, което идва изпод леглото и пълзейки на четири крака (текилата ме удари *право* в главата), надничам отдолу. В полумрака чифт огромни зелени очи ме фиксират, без да мигат.

– Хей, приятел – примамвам го, като посягам да го погаля. Той не помръдва. Със свити под гърдите лапички и неподвижен като сфинкс, сякаш казва: „Хич не ме примамвай, оставам си тук“. Кое то си е страхотно решение. Не го обвинявам. Ако имах избор, лично аз бих предпочела да прекарам Новата година скрита под леглото.

Погалвам го за последен път и тъкмо да се измъкна на заден ход, някаква сянка привлича погледа ми: една картонена кутия. Спирам. Бях я забравила.

Почти, но не съвсем. Като Флий, и тя бе скрита.

Чувам, че сърцето ми се свива. Знам, че не бива да я пипам, че трябва да я оставя там, където си е. Да я забравя. Да не ѝ обръщам внимание. Да се върна на леглото и да гледам телевизия, все едно никога не съм я виждала.

Но да правя нещата, които са правилни, винаги е било нещо, което не ми се удава. Измъквам кутията изпод леглото, сядам със скръстени крака върху килимчето си от агнешка кожа пред камината и я слагам пред мен. Отвън тя не е нищо особено. Няма нищо тържествено. Няма фанфари, не бият барабани. С нищо не напомня за Харисън Форд и „*Похитителят на изчезналия кивот*“. Няма да я отворя и да открия ключа към човешкото съществуване. Това е просто една кутия от обувки.

И все пак...

И все пак вътре има нещо, което е точно толкова важно за мен. Дори много по-ценно. Вътре е моята връзка със Себ.

Може би съм най-обикновена, глупава, сантиментална идиотка, но събирах и пазя различни неща от моментите, в които сме били заедно. Не големи, от рода на скъпи бижута или дълги любовни писма – не, това са дребни, случайни спомени. За всеки друг съдържанието на тази кутия би изглеждало като куп ненужни предмети, разбъркана купчинка от нищо неструващи боклуци. Но за мен тя е пълна със спомени, със споделени специални мигове, нещо като моментални снимки на нашия общ живот.

Като например:

Два билета за кино

Те са от първия филм, който гледахме заедно. *Междузвездни войни*. В Британската филмотека, като част от програмата на някакъв фестивал. Прекарахме си страхотно, сгушени на последния ред.

Започвам да вадя съдържанието – едно по едно.

Парче дърво

От брега на Западен Уитъринг². Беше студен януарски ден, неочаквано решихме да отидем, завихме се с шалове и шапки и карахме до брега, а той влезе бос в морето. Аз го наблюдавах, докато ми викаше, че съм страхливка.

Гривнички от концерт

Себ бе голям фен на онези американски банди за независима музика, за които дори не бях чувала. На мен ми звучаха като безразборно дрънкане на китари и викане, но удоволствието да отидем заедно на концерт си заслужаваше.

Коркова тапа от вино

Все още със следи от червено вино по нея. Вдигам я на светлината и чета името на виното: „Пино Ноар от ранчото на Стенли“. Тази тапа е от бутилката, която изпихме в неговия апартамент. Това беше първата нощ, която прекарахме заедно... първата нощ, в която правихме секс.

² Чичестър, Западен Съсекс, Англия. – *Б. пр.*

Картичка с картинка на снежно зайче

Себ обожаваше ски спортове, по-специално сноуборд, и през един уикенд искаше да ме заведе в Алпите, но така и не го направихме. Аз съм виновна. Никога в живота си не съм се качвала на ски, вместо това предложих да отидем някъде на спакурорт...

Отварям картичката и чета ужасния му почерк:

Нямам търпение да те видя на пистата и да бъда с теб в някое заведение след това.
Себ

Чувствам буца в гърлото си, бързо връщам картичката обратно в кутията и изваждам:

Кибрит

Въртя малката кутийка между пръстите си и гледам надписа: *Mala*. Себ обожаваше храна с много подправки и това бе любимият му ресторант. Веднъж ме заведе, за да ме изненада, и поръча всевъзможни, непоносимо люти ястия.

При този спомен сълзите неочаквано бликат от очите ми. Бързо ги избърсвам с ръкава. Нямах да плача, нали?

Перце за китара

Себ свиреше на китара и имаше дюзини перца, пръснати из квартирата. Веднъж се пошегувах, че ще запазя едно и когато стане световна знаменитост, ще го продам по интернет за цяло състояние.

Автобиографията на Барак Обама

Тази книга е толкова дебела, че заема почти цялата кутия. Вдигам я и разглеждам захабените страници с подгънати краища. Това е неговата книга. Той често я прелистваше и ми каза, че ако я прочета, тя ще промени живота ми, но аз така и не я прочетох. Чувствам разкаяние и я връщам обратно, а очите ми падат върху...

Яркочервена копринена панделка

От кутията с бельо, която ми бе купил в Ню Йорк за рождения ден. Вътре имаше ефирни дантелени прашки и сексапилен червен сутиен... Все още са в гардероба ми, завити в хартия, защото никога не ги облякох. Е, не можех да му призная, че ми трябва по-голям номер, нали? Вместо това се надявах дупето ми да стане по-малко (или прашките по някакъв магически начин да станат по-големи).

Снимка

Направена е на сватбата на негови приятели (преди онзи нелеп спор). Той изгледа много красив с костюма, а аз нося една от онези глупави и очарователни шапки. Такава хубава двойка сме... *бяхме*.

Гледам черно-бялата снимка, забелязвам, че леко се размазва пред очите ми заради сълзите, които заплашват всеки миг да се затъркалят по лицето ми. И този път не се опитвам да ги избърша. Този път заравям главата си в ръце и започвам да изплаквам сърцето си, което буквално кърви.

Не знам колко дълго съм стояла така, преди да почувствам как нещо ме докосва. Вдигам очи и виждам Флий да се търка в крака ми. Избърсвам подутите си очи, вземам го и го гушкам, чувствайки топлото му телце до моето. Съжалявам за пропуските. Има толкова много неща, които бих могла да направя по друг начин, толкова неща, които бих могла да кажа, толкова грешки, които бях допуснала... Въздъхвам дълбоко... но вече всичко е безсмислено. Така се случва, сега просто искам да изтрия цялата тази болка и съжаление, да ти прогоня...

– Някога разбивали ли са сърцето ти? – питам Флий, като го гъделичкам под носа. – Не, ти си прекалено умен. Добре, аз ще ти кажа – гадно е – поглеждам към мобилния телефон, който лежи безмълвен на леглото. За секунда мисля да се обадя на Себ, да му изпратя съобщение...

Което е глупаво и смешно. Дори патетично. Ние сме разделени, забрави ли? Той повече не ми е гадже. Освен това, най-вероятно купонясва някъде, забавлява се, смее се – човърка

ме нещо отвътре. Гореща вълна от ярост заменя болката ми и аз пия още една голяма глътка текила. Хайде Тес, стегни се, вземи се в ръце. Не му позволявай да разбере, че изплака очите си за него. Къде е гордостта ти, момиче? Заради този мръсник Себ Филдинг!

Вземам кърпичка, издухвам шумно носа си, което кара Флий да избяга от мен. При това стъпва, без да иска върху дистанционното, и лапичката му увеличава звука.

– *Целият Ню Йорк се е събрал тук, остава по-малко от минута!* – обявява бодро и жизнерадостно репортерката. – *И така, Ендрю, от всички традиции, коя е любимата ти?*

Гледам как камерата се завърта към Ендрю, който още носи смешните си уши като антени и се усмихва маниакално.

– *Най-любимата ми традиция е един древен ритуал, при който се взема лист хартия и върху него се написват всички неща, от които искате да се избавите, за които съжалявате или имате мъчителни спомени, които ви терзаят, например някой лош навик на пристрастяване – и хвърляте листа в огъня точно в полунощ. – Той се засмива хитро. – Въпреки че в древните времена, както знаем, не е имало хартия, така че хората са избирали предмет или нещо, което да символизира тези неща.*

– *Но защо ги хвърляме в огъня?* – пита Кери.

– *Защото много култури вярват, че чрез изгаряне ще се освободят от лошото. Пречиствате се от него и по този начин не го вземате със себе си през новата година.*

– *О, страхотно!* – кокори се Кери. – *Невероятно!*

Отпивам още една голяма глътка текила. Тази кокошка направо ще ме убие! Нима наистина вярва на тези глупости?

– *Да, наистина е така – кима въодушевено Ендрю. И още нещо: тъй като пламъците ще изгорят тези неща, искрите ще се разлетят! Така че си намислете едно желание! Каквото си намислите, искрите ще го поемат и пренесат в новата година...*

– Така ли? Искате ли да знаете какво е моето желание? – апострофирам с пиянски глас Ендрю и Кери аз.

На екрана Биг Бен започва да бие полунощ, а аз импулсивно грабвам кутията от обувки, пълна с разочарования и гняв, и я хвърлям в огъня.

– Искам никога да не го бях срещала!

Тя моментално е обхваната от пламъци и, докато гледам как връзката ми със Себ се превръща в огнени езици, които изгарят всички болезнени спомени, цялото разочарование, съжаление, болка и мъка, ми се струва, че виждам как една искра литва във въздуха.

След което изчезва в комина, за да бъде понесена от вятъра...